

Rørslureikan sanghefti

1. Alt hann átti á fold	2
2. Eitt sunnukvöld í plantasjuni	3
3. Eg siti so eina	4
4. Eins og áarstreymur rennur	5
5. Heimkoman	6
6. Fagra blóma	7
7. Gomul minnir	8
8. Í góðum veðrið hann dyrgdi	9
9. Kalle Petersen	10
10. Kom og dansa	11
11. Niklas hjá Pena	12
12. Vandringsmen	13
13. Sára	14
14. Sildavalsurin	15
15. The wild rover	16
16. Sektus og Sekterius	17
17. 1001 nátt	18
18. Tað bláa húsið	19
19. Sjønne Helen	20
20. Rasmus	21
21. Kvøða til Vestmanna	22

1. Alt hann átti á fold

Alt hann átti á fold var ein koyggja,
og hann kendi seg heima umborð,
hann var gamal og lá til at doyggja,
- men hann teskar tó enn hesi orð.

Leið meg einaferð enn út á dekkið,
lat meg ganga ta seinastu vakt.
Lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kei hevur lagt.

Hetta far varð mítt heim gjøgnum lívið,
og tað bar meg í suður og norð,
nú til hvíldar eg ruraður blívi
mína seinastu frívakt umborð.

Tá mín dekksvakt er komin at enda
og mítt tørn til at stýra er av,
vil eg ongantíð heim aftur venda
til tað stóra og brúsandi hav.

2. Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnur og mána
sita eina løtur og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
:/: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða...

3. Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvöld
og hugsíð um teg, mín elskaða
nú sólin ferð niður og náttin gerst køld
og stjornunar glitrað himni á.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians gøtur fjøll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur eru saman her
við longsli eg taki teg í favn
aftaná hesa longu vandamiklu ferð
og teski títt elskaða navn.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians gøtur fjøll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

4. Eins og áarstreymur rennur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdagarð;
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skrýddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendi bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarsong.

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

5. Heimkoman

Hon kom til mín nú eitt kvöldið,
eg aftur komin var.

Eg spurdi, og hetta hon svarar:
Eg sannleikan vil siga fyrri tær.

Eg elski teg og bert tín vil vera,
men tekur tú meg ei, eg veit,
at sorgina ei eg kann bera,
tá í vónloysi tú meg hefur leitt.

Ja, hvat skal eg gera,
hon nú mín vil vera, men –
tá eg burtur farin var,
hon ein annan valdi sær.

Ja, nú veit eg, hvat eg vil gera:
Eina aðra eg finna mær vil,
sum trúgv í móti mær vil verða,
til deyðin okkum skilja vil.

Ja, hvat skal eg gera,
hon nú mín vil vera, men –
tá eg burtur farin var,
hon ein annan valdi sær.

Ja, nú veit eg, hvat eg vil gera:
Eina aðra eg finna mær vil,
sum trúgv í móti mær vil verða,
til deyðin okkum skilja vil.

6. Fagra blóma

Fagra blóma, tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni:
Tað er hon, eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,
følna tá ið heystið er.
Mín hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er.
Einaferð hon bert kann blóma,
følnar hon, eg følni við.
Fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.

7. Gomul minnir

Sum eg her siti vit veitslunar borð,
tankarnir víða sveima,
minnini berast í suður og norð,
dvølja við smáttuna heima.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Minnast tit friðin um bygdina lá,
øll høvdu tíð at liva,
skemtandi menn undir hjallum tú sá,
tímatabell var ei skrivað.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Eg minnst hanan á morgni, hann gól,
húskið hann alt fekk at vaka,
fiskafløgg veittra í rísandi sól,
rívur á trøðni raka.
Í torvi á Kvígandal kyndu vit bál,
vit drukku „roykte” vit burdu sagt skál.
Svumu í ánni, ja pápi svam við.
Rík eru gomul minnir.

Og tá so dangurnar riggaðu til,
garpar á Suðurland sigldu.
Nýbarkað seglini settu teir til,
stýrdu á bárunum villu.
Men heima har sótu tey kona og børn,
lýddu á havið í stormi og ódn,
longdust til heysti, tá sluppin kom heim.
Nú er alt bara minnir.

Í Urðini sóu vit húkandi menn
lótu sín afføring fara.
Harðvunnar kjálkar, og fastbitnar tenn,
kendu til útnyðring harðan,
teir royttu ein neva av sýrum og gras',
turkaðu endan, tað var onki fjas,
tíðin var tíðin, sjált lívið var alt.
Nú er alt bara minnir.

Víst vóru løtur við álvara í,
„Gráa” til tarvs mátti fara,
spulað um halan, og eg spurdi hví,
fekk tá um storkin at læra.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg,
niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

8. Í góðum veðri hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturinn er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni so keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum riturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað, hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina færoyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin sum dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hørð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
Í góðum veðri hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker

9. Kalle Petersen

Det var sent en kvæld på byens gamle kro,
jeg sad helt alene ved et bord for to,
og da rejste sig en mand fra det høje mørke fjeld,
Kalle Petersen vil synge om sig selv.

Jeg var i min grønne ungdoms tjuge år.
Hun var trettisju med langt og krøllet hår.
Jeg var ung og uerfaren, jeg var trofast i mit sind,
hun var falsk, hun var som høstens kolde vind.

Og jeg mindes første vårens blomsterdrys,
jeg af Josefine fik det første kys,
men jeg mindes jo desværre første vinterkvælden, som
Josefine første gangen ikke kom.

Siden den gang er det hændt så mangen gang,
jeg stod udenfor og ventede dagen lang,
men hvergang jeg stod og jævled, lovede hun at være tro,
det er sidste gang jeg lar mig selv forsmå.

Men i dag så synger jeg af hjertens frøjd,
jeg har ingen brud, men jeg er vel fornøjd,
ingen spør mig når jeg kommer, ingen gråter når jeg går,
jeg er ugift, uforlovet, her jeg står.

10. Kom og dansa

Kom og dansa, hjartans kæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálg og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: „Eg elski teg!”
Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og føgur dreymanátt.

11. Niklas hjá Pena

Eg eiti Niklas hjá Pena,
og eg eri fjøruti ár,
mín kona er Marin Malena,
hon fylti trýss í gjár;
tó eg elski Marin Malenu,
– helst tá hon ei er í nánd –
eg næstan aldri meg veni
undir hennara jarnhørðu hond.

Fyrstu ferð eg kendi,
at hon ein gívur var,
var brúdleypsdagin: Hon brendi
rúsdrekkakortið hjá mær.
Tá skuldi eg aldri havt talað,
tí klovan hon langaði mær
í skallan, so alt fór at mala –
á, Marin Malena hjá mær.

Eg tori ei síðan at siga
annað enn: Góða hjá mær.
Hvat ið hon enn man meg biðja,
so fær hon sama svar.
Biður hon meg vaska blæður
ella klóra á rygginum sær,
svari eg fúsur og glaður:
Ja, elskaða Marin hjá mær.

Um Marilyn Monroe segði:
„Niklas, eg eri so køld”,
hugtungur svarað eg hevði:
„Eg tori ikki í kvøld.
So høgt eg enn man seta
viðgitna krovið á tær;
eg noyðist tó hægri at meta
Marin Malenu hjá mær”.

Nú kunnu tit kanska halda
at tað er so synd í mær,
men ein er sum øllum man valda.
Hann hjálpir nokk eisini mær.
– Tí man eg aldri meg vena,
um enn hon dúgliga goyr,
mín elskaða Marin Malena,
– eg veit, at hon einaferð doyr.

12. Vandringsmen

Oss kann du møte på all verdens vejer,
vår fot har trått på alle markens muld.
Den bylt vi bær på, det er alt vi ejer,
men vi har stjerneglimt og måne gull.

Vi har en drøm, en verden bak om pannen,
så langt den rækker er den evig vår.
Ja, vi har sjø og vi har gyldne lande
med nye eventyr hvor hen vi går.

Når sol går ned og det bliver skumringstider,
vil bekken nynne oss en melodi.
For vi er vandringsmenn i verden vide,
og ingen gledestund går oss forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender,
så glad som vi, er ingen mann på jord,
som vi når natten sine stjerner tender
og lar dem lyse i en vandrers spor.

13. Sára

Sára eitur genta mín, hon er av Selatrað.
Hon tæmir nú í Tjørnuvík og er í góðum lag.
Hjá Peri uppi Suðuri,
hon passar høsn og neyt,
og so dugir hon so sera væl at kóka Peri greyt.
:,:O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað.:,:

Sára seymar blóðmørsindur – eltir garnatálg.
Hon er so von og tekkilig, og so er hon so fjálg.
Hon bindur troyggjur, vøttir mær
og lappar hvørja spjørr,
og fyri tað eg gevi henni lítlan koss á vørr.
:,:O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað.:,:

Vit hittust í plantasjuni, tað var eitt leygarkvøld.
O, Sára! Sára! Sára mín, – o, sum tú tá var køld.
Mánin skein á sund og fjør
og gyldi frystu ong;
og tá ið eg so kroysti teg, tá brakaði hvør spong.
:,:O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað.:,:

Tá aftur eg til heystar komi, Sára, Sára mín,
tá skalt tú vera brúðarklødd, so føgur og so fín.
Hjá Peri uppi Suðuri,
vit gifta okkum inn;
tann fyrsti lítli spreilibassin, hann skal eita Finn!
:,:O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað.:,:

14. Sildavalsurin

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.
Skiparin rópar um stýrhúsrút:
„Hey, latið springið ganga!”
Koyrir so á motorin, snotilig skútan er vorðin.
Setur so kós í ein landnyðring,
loggið bert snurrar ein sólarring.
Skiparin sjógvin gradar,
brúkar sekstant og radar.
„Gerið nú greitt bæði trossar og gørn,
tí nú setast skal!”

Setan var góð, væl teir finga í
á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út,
av tunnum verður knípið.
Avhøvda flestu og gelda, aðrir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er,
„komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom, fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp,
sum nú kropin er!”

Sigla so inn aftur leygarkvøld,
teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild,
man út í dansin runga.
Ruski og polski har snurra, norðmenn og sviar sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós.
Har eru sildaknassar,
umframt teir sildabassar,
sum gørn teirra seta og fanga sær sprund
nú eitt leygarkvøld.

15. The wild rover

I've been the wild rover for many a year
spent all my money on whisky and beer.
But now i'm returning with gold in restore
never i play the wild rover no more.
And it's no, nay, never, no, nay, never no more,
will i play the wild rover no, never, no more

I went to a shanty i used to frequent
told the landlady my mony was spent
i asked her for credit, she answered me „Nay”
saying: customers like you i can get any day.

I drew from my pocket ten sovereigns bright
the landlady's eyes opened wide with delight
saying: i have the whisky and wine of the best
and the words you told me were only in jest.

I'll go home to my parents, tell them what i've done
and hope they will pardon their prodigal son
and if they will do, as so often before
never i'll play the wild rover no more.

And it's no, ...

16. Sektus og Sekterius

Var á Føroya landi einaferð so statt,
alt, sum prestur segði, tað var vist og satt.
Kingo báðar Brockmann allir litu á.
Ja, so einfalt var tað tá.

Sektus og Sekterius, Sektus og Sekterius,
prædikantar nógvir og mormonmenlar,
allir rópa „Vinur kom”.
Jú, teir gomlu hjálptu seg við prest og degn,
kirkja ella bønhus vóru stavnatekn;
nú hvør maður sjálvur prestur vera vil,
prestur dugir einki til.

Sektus og Sekterius ...

Sigst at onkur farin er at hugsa um,
hvussu vorðið varð við okkar' forfedrum:
Sukku teir í heljardýpið ella, ja,
vunnu teir upp himnastað? Sektus og Sekterius ...

Vóni eg, um einaferð vit biskup fá,
hann tað megnar fyri okkum greiða má:
Er tað, so at barasta hvør sektarist
í himni eigur innivist.

Sektus og Sekterius ...

17. 1001 nátt

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eynt.
Eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mátt.
Eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.
Eftir 1001 nátt.

Hvat um tað, um tíð fór til spillis.
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit finga at síggja at einki er lánt.
Eftir 1001 nátt.

Og eg elski og hevji teg líka so hátt

... Hvat um tað ...

18. Tað bláa húsið

Hetta er ein søga um eitt hús sum var blátt,
og meg, sum var fullur hvørja leygarnátt,
– hvønn sunnumorgun eg gekk har forbí,
í sama lag og um somu tíð.

Ein genta hon smíltist tá eg kom forbí,
eg smíltist aftur, eg veit ikki hví.
Fólk fór í kirkju, og hanin hann gól,
meðan hjá mær tað í heysinum mól.

Tað er óneyðugt at siga tær frá,
hví ið eg ikki kom heim fyrr enn tá,
tí ólík man ei vera hvør leygarnátt,
hjá teimum sum halda seg til tað sum er vátt.

Lagið var tað sama eftir hvørt ball,
øldunstur, spíggja og eitt mislukkað knall,
øll vikulønin úr lummanum fór,
hvar kann eg lána fyri eina Føroya Bjór?

So ein morgun eg gekk har forbí,
sá so at gentan stóð hurðini í,
nú fyrst eg sá hvussu ið hon sá út,
reyðfleckut andlit, og ein stóran bók.

Eg spurdi so pent hvør ið skemtarin var,
gævi Guð at eg aldri fekk hetta svar,
at minnast hvørt leygarkvøld, tað var ikki lætt,
men nú var so økt um okkar' mannaætt.

Eg hugsaði ei tá um bindandi skjøl,
bað hana læna mær fyri eina øl,
fór so til hús – hanin gól kykkeliky,
eftir fyrsta javnaran kendi eg til.

19. Sjønne Helen

Hun var opdratt i den tro,
at hun skulle i hjemmet bo.
Til hun fik en holden mand,
av samme rike stand.

Da hun kærligheden fik,
var han ikke på guldets rik,
men en fattig husmandssøn,
det blev hendes drøm.

Sjønne Helen fager og ren,
opdrat til rikdom og hærlighed
hun fandt sin drøm husmandens søn
sin store kjærlighed.

Da hun spurgte faren sin:
kan jeg sammen med vennen min,
gå til altret samme vej,
svarte faren nej.

Da besluttet piken bratt,
at de skulle ta færdens fat,
langt derud med fjerne land,
bort fra bånd og tvang.

Sjønne Helen fager og ren ...

Di for altid ville bli,
trofast sammen til evig tid.
Trosse farens lov og rætt,
for sin kærlighed.

Sjønne Helen fager og ren ...

20. Rasmus

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum.
Hann eigur sær bæði hestar og neyt.
So hevur hann hjallin niðri í fjørum,
saltfisk og sperðil, um á hjá honum treyt.

Men Rasmus, ja Rasmus, hann fólir seg so eina,
hann hugsar um Rasminu, sum situr heilt aleina.
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.

„Nú má eg mær finna eina fitta gentu,
hevði eg torað at ligið framvið.
Eg fylgdi Rasminu, sjálvst um teir mangan flentu,
men kanska hon ikki er heilt ómøgulig.”

Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.
Hann droymir um Rasminu bæði dagar og nætur,
vinirnir arga hann, so hann er ofta nokk so flatur.

Og Rasmus, ja Rasmus, hann fór sær ein dagin
yvir á nesi og norður um á.
At fríggja hann ætlaði, reyður og smæðin,
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:

„Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina,
vilt tú um meg fjálga, mín lívsins kamina?”
„Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skríggjað,
í tríati ár havi eg væntað teg at fríggja”

21. Kvøða til Vestmanna

1. Komu tey ein kaldan heystardag
av havinum og nomu hendan stað.
Tey funnu tryggja havn,
og góvu tær títt navn,
favnur tín var opin Vestmanna.

2. Garðar festu rót í tíni jørð,
knørrar fluttu fólk um fagran fjørð.
Tú hoyrði børn so kát
og sáran kvinnugrát.
Sorg við látur skifti, Vestmanna.

3. Av Heyganesi komu tey hvønn dag
í brøttum brekkum, seigt er gongulag.
– Tit eru henda bygd,
tit vilja henni trygd:
Verji tíni virði, Vestmanna.

4. Øldir brutu yvir Fjarðasand.
Fossá kveikti ljós í Føroya land.
Tín máltráður um fjøll
bar boð í hvørja Høll:
Nýggjar tíðir yvir Vestmanna.

5. Djúp sum Heljareyga er tín sál,
í takksemi eg drekki tína skál.
Tú kennir tíni
– í lýðku sum í ódn
verð í mínum hjarta, Vestmanna.